

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 13.

31te marts 1895.

21de aarg.

Far Karlét kommer lille Ella tilhjælp.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 etspl. ledes det for 40 cents, og over 25 etspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erbeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt dekommande redaktionen af bladet sendes til Mrs. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Tolvte lelse.

Det fjerde bud.

II. Vore pligter mod dem, som har at byde og raade over os

ABC-klassen: 3 Mos. 19, 32: „For det graa haar skal du staa op, og du skal hædre den gamle.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Hebr. 13, 17: „Oplyd eders veiledere og vær dem hørige; thi de vaager over eders sjæle som de, der skal gjøre regnskab.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Rom. 13, 1 (Sp. 111) samt Ap. Gj. 5, 29 (Sp. 122).

W i k.

Undersaatters forhold mod øbrigheden.

(David, Bbh. 34, Apoksternerne, Bbh. 100, Abjalon, Bbh. 27.)

Engang drog Strutiens konge Porssenna med en hær mod Rom. Alle i byen, som kunde bære vaaben, rustede sig; folk fra landet kom ind i byen for at forsvare den, og enhver, som havde en uven, glemte sit fiendskab, jaalænge fædrelandet var i fare. Byen var dog ikke saa let at tage; paa den side, som vendte mod Strutrien, strømmede den brede elv Tiber, og paa de andre kanter var byen omgivet af høje mure. Over elven var der dengang kun en bro; ved den havde romerne udfillet sterke vagter. Blandt de kriger, som der havde sin post, var den unge Horatius Kollens den tapreste. En dag kom pludselig hele fiendehæren styrkende mod broen. De romerste solbater kom ved dette ubente og voldsomme angreb i forvirring, kastede sine vaaben og flygtede tilbage over broen. Mene Horatius tabte ikke modet; han raabte efter sine rædde landsmænd og spurgte, hvorfor de flygtede. „Slipper I fienderne over broen“, sagde han, „vil de ligesaa let finde eder inde i byen

som her.“ Derpaa vendte han sig mod fienden, stillede sig ved broenden og drog sit sverd, rede til at fælde den første, som skulde nærme sig. Til sine landsmænd bagenfor sig raabte han, at de hurtigt muligt skulde nedhugge broen. Saa stod han der alene, hug til høire og venstre og afsøbede behændig etruskernes spydregn med sit skjold. Forbitrede over den ubente hindring stormede fienderne ind paa broen og faldede allerede lanserne for at støde ham ned, da paa engang braget af den nedstyrkende bro og romernes glædeskria over, at arbeidet var lykkeligt, stansede dem. Rask sprang Horatius i fuld rustning ned i Tiberen og svømmede under fiendens tætte spydkast uskadt over til sine landsmænd. Horatius's tapperhed havde dengang frelst Rom. Hans taknemmelige medborgere oprejste til hans ære en mindestøtte og gav ham et stort flykke land.

Tilhøreres forhold mod lærere.

(Minibiterne, Bbh. 47, Stefanus's tilhørere, Bbh. 101.)

En prest i England kom en dag paa sin vandring gennem menigheden forbi et sted, hvor endel murere arbejdede, og hørte en af dem sige: „Jeg skulde virkelig ønske, at jeg var prest og loaledes intet andet havde at gjøre end at gaa omkring i fine klæder med spadserstok i haanden.“ Murerne lo; men presten vendte sig straks om og bad manden en uges løn, om han vilde gaa omkring med ham i seks dage og se, hvad en prests arbejde var. Mureren vilde nu gjerne trække sig tilbage, men hans kamerater nødte ham til at gaa ind paa prestens tilbud, siden han havde sagt, at han gjerne vilde være prest. Presten tog ham nu først med sig til et lidet hus, hvor han vilde besøge en syg mand. „Hvad feiler ham?“ virgerte mureren. „Han har kopper.“ „Kopper?“ sagde manden, „da vil jeg dog hellere blive her udenfor og vente paa Dem.“ „Men De er jo bleven enig med mig om, at De skulde gaa, hvor jeg gik?“ Mureren svarte ikke derpaa, men spurgte blot: „Og hvor gaar De saa hen, naar De er færdig her?“ Da saa presten fortalte ham, at han først skulde ind i et hus, hvor faderen netop var død, og alle laa i farlagensfeber, og dernæst ind i et hus, hvor der var nervefeber, sagde mureren: „Nei, dette bliver formeget for mig. Vil De tillade det, saa gaar jeg straks tilbage til mit arbejde; jeg skal aldrig, det kan jeg love Dem, mere tale ondt om presternes gerni g.“

Tjenestefolks pligter.

(Eliester, Bbh. 13, Naamans pige, 2 Kong. 5, 1-3, Gihesi, 2 Kong. 5 30-27.)

Paa en kjobmands avertissement efter en læregut meldte der sig hos ham et halvhundrede ansøgere. Da han nu valgte netop en, som

ingen anbefalinger havde at fremvise, forundrede en ven sig høflig derover. Men kjøbmanden svarte: Denne gut har mange anbefalinger. Sagde du merke til, hvordan han tørrede sine fødder af, inden han traadte ind i værelset, og at han lukkede døren? Han er altsaa omhyggelig. Han gav sin stol uden at betænke sig til den gamle, lamme mand, som kom ind; det vidner om hans godhed og opmærksomhed. Han tog sin hat af, da han kom ind, og svarte hurtig og sikkert paa alle mine spørgsmaal; du ser saaledes, at han er høflig og har en god opdragelse. Han tog bogen op fra gulvet, hvor jeg med foriaet havde lagt den, mens de andre stødte den tilside eller snublede over den; det viser, at han er tjeifsvillig. Jeg bemærkede videre, at hans frak var vel børstet, hans ansigt og hænder rene. Vil du ikke kalde alt dette anbefalinger.

Ærbødighed mod gamle folk.

Ved de olympiske folkefester pleiede alle Grækenlands stammer at indfinde sig. Engang var alle skibsladse optagne, da tilslut en gammel mand indfandt sig paa festspladsen. Han gik længe omkring og søgte efter plads; men ingen af de unge stod op for ham. Men da han naaede hen til det sted, hvor spartanerne sad, stod alle de unge folk straks ærbødige op. Da nu atenenserne høit gav sit bifald tilkjende over denne høflighedsytring, sagde den gamle: „Atenenserne ved, hvad der er passende, men spartanerne gjør det.“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Twelfth Lesson.

THE FOURTH COMMANDMENT.

II. Our duties toward our superiors.

ABC Class: Lev. 19. 32: "Thou shalt rise up before the hoary head, and honor the face of the old-man."

Catechism Class: Same as above, and Hebr. 13. 17: "Obey them that have the rule over you, and submit yourselves; for they watch for your souls, as they that must give account."

Explanation Class: Same as above, and Rom. 13. 1—Qu. 111, and Acts 5. 29—Qu. 122.

SUGGESTIONS.

Duties of subjects towards the government.

(David, B. H. 34; Apostles, B. H. 100; Absalom, B. H. 37.)

At the battle of Sadowa in 1866, the Austrians were defeated by the Prussians, and driven from

the field. In the trenches lay a young Austrian soldier—quite a boy. He was badly wounded; but when the Prussian ambulance came around, he refused to be removed, and earnestly entreated to be left alone. As it was seen he had only a few hours to live, his request was granted; and there in the trenches he lay and died. When they came next day to remove his dead body, they found the explanation of his strange request. Concealed under his body were the colors of his regiment; and it was clear, that to preserve his country's flag from falling, during his life, into the hands of the enemy, he had thus bravely resolved to die above them. The news soon spread, and the dead body of the patriotic boy was lovingly buried with all the honors paid to a hero.

The duties of hearers to teachers.

(The Ninivites, B. H. 47; The audience of Stephen, B. H. 101.)

Good hearers make good preachers.

— He that wishes to have a good lamp, must not forget to pour oil in it.

— When Alexander the Great had become a powerful king, he heard that his former teacher was living in poverty. Remembering how much of his success was due to his teacher's instruction, he sent for the old man, and presented him with a whole city. The teacher was overwhelmed at the receipt of so great a gift, and declared that a small sum of money would be amply sufficient for his needs. But Alexander gave the kingly answer: "The question is not, how much it is fitting that you should receive, but how much it is fitting that I should give."

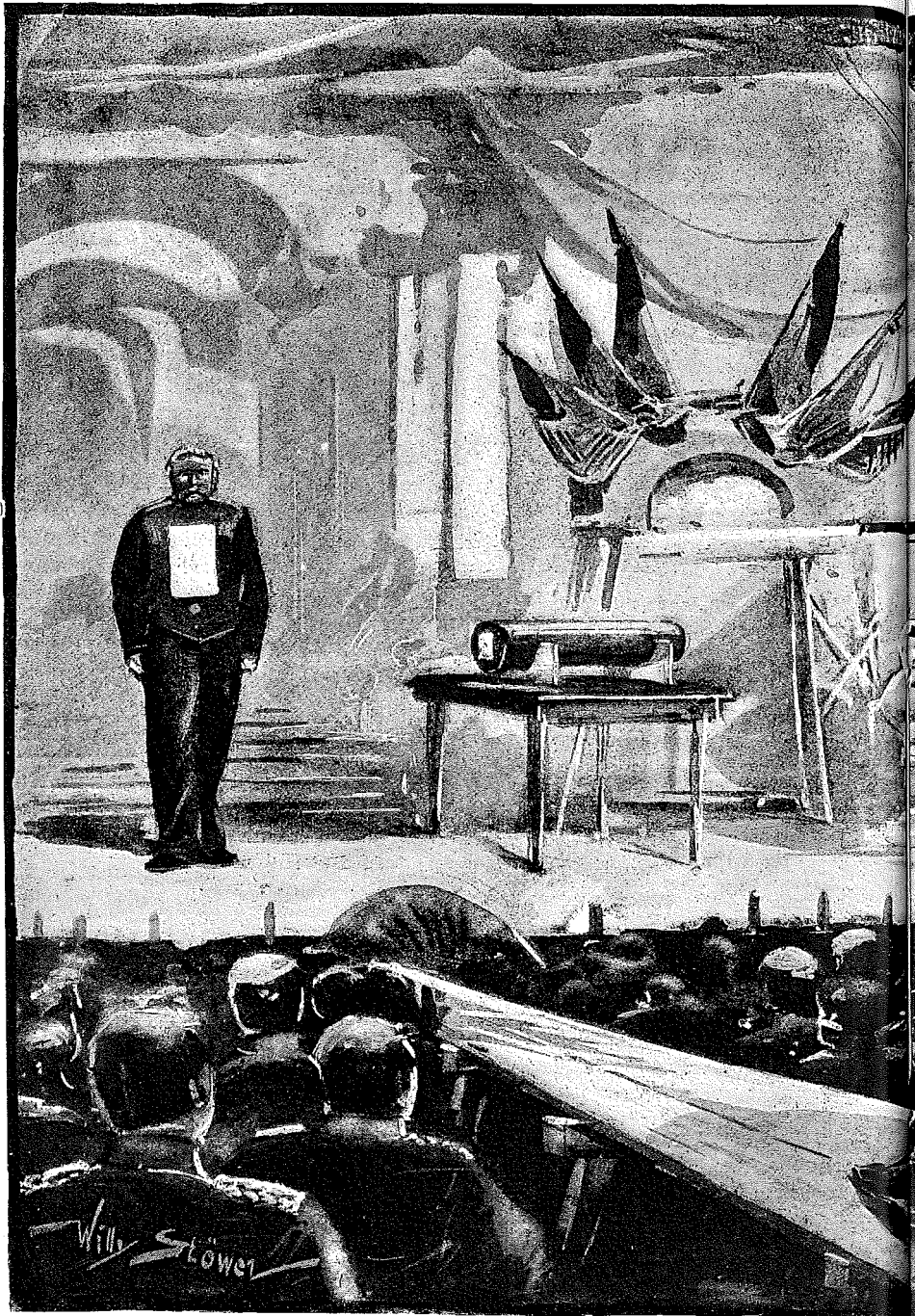
Duties of servants.

(Eliezer, B. H. 13; Naaman's maid, 2 Kings 5. 1-4; Gihesi, 2 Kings 5. 20-27.)

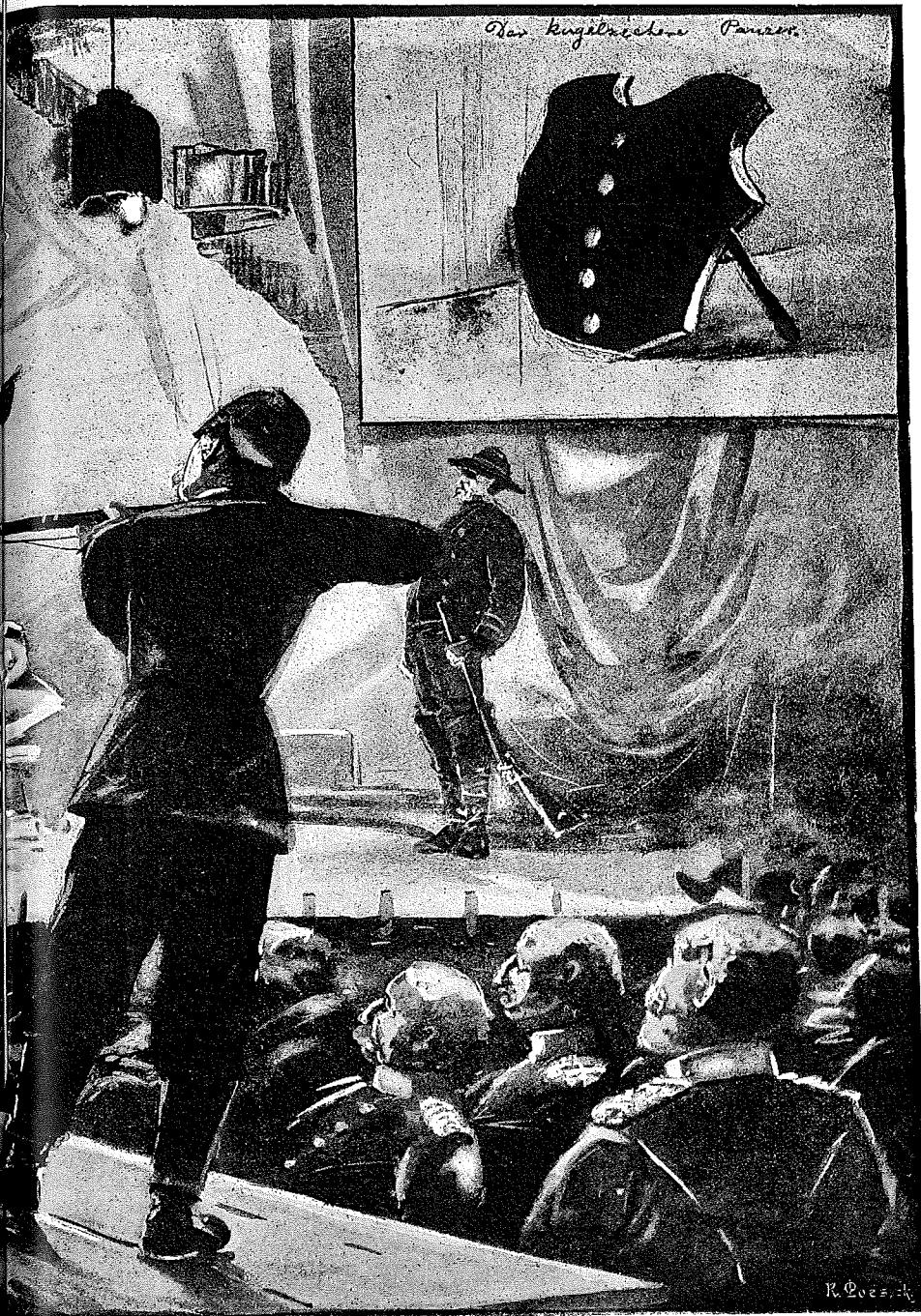
"Now the master is away," said a heathen servant to his Christian fellow-servant; "now we can take it easy." "My Master is yet here," answered the Christian; "he looks down from above to see whether he shall punish or reward; so I will just keep on working."

Respect for old age.

Gen. Lee was in the cars going to Richmond one day and was seated at the end farthest from the door. The other seats were filled with officers and soldiers of his army. An old woman, poorly dressed, entered at one of the stations, and finding no seat, and none having been offered to her, approached the end where the general was seated. He immediately arose and gave her his seat. Instantly there was a general rising, each one offering his seat to the general. But he calmly said, "No, gentlemen, if there was no seat for the infirm old woman, there can be none for me." The effect was remarkable. One after another got out of the car. The seats seemed to be too hot for them. The general and the old lady soon had the whole car to themselves.

Forseg med Dowe

Das kugelfeste Panzer.

Gullis haab.

(Fortættelse.)

erpaa luffede hun øinene og syntes at søvne, men pludselig aabnede hun dem igjen, og idet hun stratte ud armene, raabte hun: „Se, Robbi, se! Alt er lys, fraalende lys!“

De omkringstaaende troede nu, at alt var forbi, men endnu engang aabnede hun øinene, og med et smil paa læberne hvistede hun med døende stemme, ligesom om hendes sjæl allerede havde begyndt sin flugt: „Sig min kjære far, — at — han — kommer — hjem“, og idet hun med fingeren pegte mod himmelen, fløi hendes lykkelige sjæl didop.

10. For sent.

Der var en høitidelig stilhed i værelset, hvor det døde barn laa, kun afbrudt af Roberts og madam Bruns hulkene. Men hys! Hurtige fodtrin nærmede sig, og i næste øieblik styrter Gullis far ind med vild forskrækkelse malet i sit ansigt. Filip havde tilslut fundet ham og hvistet i hans øre: „Kom hjem, Gulli holder paa at dø!“ Disse ord havde bragt ham til at slippe glasfæt af den kraftløse haand, til hurtig at styrte affted og fyldte hans hjerte med forskædelig rædsel.

„For sent, for sent, far!“ klagede Robert. „Hvorfor kunde du ikke være kommen hjem før?“

„For sent! Hvad mener du?“

Med ligblegt ansigt styrtede han hen til sengen og ser der sit barn ligge — dødt.

„Gulli!“ skreg han og sank fortvilet ned ved siden af hende. „Gulli, se paa far og tal til far endnu engang! Jeg havde ikke tænkt at være saa længe, men de loffede mig med brændevin. „Gulli!“ gjentog han atter; men ikke et ord hørtes mere fra disse læber, som altid havde ønsket ham velkommen med sømme, hjærlige ord og venlige smil.

„Men ser du ikke, at det er for sent — for sent, far! Gulli er død“, sagde Robert.

Død? Skulde aldrig mere disse barnlige læber tale til ham, disse hjærlige øine se paa ham, disse fmaa, magre arme slynge sig om hans hals?

Nei, se paa hende, du stakkars elendige mand! se paa hende, den stakkars hjælpeløse

skabning, som du saa længe lod udfjæmpe libets storme alene! Livets smertesølger kan gaa saa høit, de vil, paa denne verdens hav, til hende vil de aldrig mere kunne naa. Denne lille skabning, som medrette havde krav paa din omsorg, pleie og kjærlighed, hun er nu borte, og du staar der med bevidstheden om, at du ikke har opfyldt dine pligter mod hende og endog forladt hende i hendes livs sidste timer. Var det kanske saadanne tanker, som strømmede gennem den stakkars mands sjæl, da han tilslut virkelig for alvor begyndte at forstaa, at hans lille Gulli var død?

„O Gud!“ raabte han i sin vilde fortvivelse, „giv mig endnu en anledning, blot en eneste, til at vise, hvor meget jeg holder af hende. O, lad mig saa Gulli tilbage igjen, og jeg vil arbejde og stræbe og aldrig drikke mere.“

Men nu var det for sent; ingen saadan anledning frembød sig mere, og med barnets sidste klagenende bøn: „Far, forlad mig ikke!“ for sine øren, styrtede han ud i den stormfulde nat uden hverken at vide eller spørge hvorhen. Engang stansede han; det var foran kneipens klart oplyste vinduer.

Han kunde høre sine muntre kamerater skræle sine drikkeviser; han kunde skjelve den mands hæse latter, som havde narret ham bort fra hans døende barn. Han kastede et blik paa kneipebertens skinnende ansigt, der han stod indenfor disten, og han saa de haanfulde blikke, denne kastede paa sine ofre, mens han tog imod deres penge og kastede dem i skuffen. Og for saadant selfstabs skyld havde han forladt sit barn og formørket hendes livs aften! Et saadant elendigst søiende drikkelag havde bragt ham til ikke at lytte til sit døende barns raab! Kaseri, had og fortvivelse fyldte hans hjerte. En stor sten laa ved hans fødder; han greb den og kastede den ind gennem vinduet.

„Forbandet være du“, hvæsede han mellem sine sammenbidte tænder, „med alle dine lys og din brændevinsslugt! Forbandet være du for alle de uskyldige menneskers skyld, som du har loffet indenfor dine elendige vægge!“

Høie raab hørtes indenfra, som om nogen var kommen tilskade. Hurtige skridt nærmede sig døren. Man vilde gribe ham, han maatte fly. Han ilte videre og videre med sine følgere lige efter sig. Han brydde sig dog ikke om dem; thi ingen skulde kunne gribe

ham, det vidste han. Vinden jufte om hans øren, mens han sprang afsted, og han syntes stadig at høre raabet: „For sent, for sent! Gulli er død!“ Han stak fingrene i ørene for at slippe at høre disse ord; men den haanende, spottende stemme syntes at forfølge ham, hvor hurtig han end sprang. „For sent, for sent!“ lød det. „Hun raabte efter dig, da hun var døende; men du sad paa kneipen og spiede og drak!“

Hvorhen skulde han fly? Hvor skulde han vende sig hen for at slippe bort fra disse uhyggelige raab? Han styrtede afsted med større og større hast, og nu saa han Temsens mørke vand foran sig. Da fløi en forfærdelig tanke gennem hans hoved: „Derne er glemsel at finde; der skulde han slippe at høre sit døende barns bedrøvede, klagende raab, slippe at se de smaa arme, som strakte sig ud efter ham; han skulde kunne bringe til taushed disse haanende, demoniske skrig, som lød for hans øren og hans anklagende samvittighed, — alt skulde han drukne i flodens mørke vande.“

Det efter ham lød hans forfølgeres skrig. Men efterhaanden blev den ene efter den anden træt af denne vilde jagt, og tilslut var der blot en, som forfulgte ham og ikke havde tabt ham affyne. Denne ene havde fulgt efter ham lige fra det sieblik, da han styrtede bort fra sit døde barns leie, og han vidste godt, at foran denne stakkars fortvilede drankers fod rullede dødens mørke vand.

„O Gud, red ham, red ham!“ raabte han, mens han ilte afsted. „Red ham for Gullis skyld! Lad ikke hendes haab og hendes bønner have været forgjæves.“

Bidere og videre styrtede den uhyggelige far. Han nærmede sig mere og mere floden. I næste sieblik vilde han have været fortabt. Da hører han sin forfølgeres raab: „O Gud, red ham, red ham!“ Og nu syntes denne virkelig at være lige ved at gribe ham. I næste sieblik har en kraftig haand grebet ham i skulderen, og han ser sig staaende ansigt til ansigt med doktor Donald.

„Hvorfor holder De mig?“ raabte han vildt. „Slip mig og lad mig gaa! Gulli er død og jeg er fortabt — fortabt!“

„Gulli er ikke død; hun lever for evig“, svarte doktoren med høitidelig, alvorlig stemme, og ordene var som balsom for mandens oprørte sjæl. „Hun har nu fundet hvile i et hjem, hvor der er fuldt af glæde, lykke og

kjærlighed. Deres kjære barn skal aldrig mere lide, aldrig mere græde. Kom, og jeg skal fortælle Dem, hvor lykkelig og glad Deres lille Gulli vandrede bort. Følg med, saa skal De saa høre hendes sidste sømme, kjærlige hilfen til Dem.“

Forundret, men stille og rolig som et barn lod manden sig uden en eneste indvending føre bort.

11. Roberts lykkelige hjem.

En skare mænd og kvinder er forsamlede i det gamle hus, som var Roberts og Gullis hjem. Den lille Gulli skulde begraves. Det var mærkeligt at se, hvorledes alle syntes at savne det kjærlige, taalmodige barn. Man skulde knapt kunne tro, at et saadant lidet væsen skulde efterlade et saa tomt rum efter sig; men dette var alligevel tilfældet. Disse mænd med sine grove, veirbidte ansigter, var, naar de trætte vendte hjem fra sit arbejde, vant til at kaste blikket op til det lille vindu for at saa et glimt af den syges blege ansigt med det venlige smil, og nu, da det lille gullokkede hoved var borte, syntes hele huset dem saa mørkt og trist.

De stakkars koner savnede hende ogsaa; saa mangen stund havde de tilbragt i det lille værelse, hvor Gulli laa saa lange stunder alene, og de mindedes saa mangen en samtale, de havde haft med den kjærlige, forunderlige pige. I den sidste tid havde hun ogsaa bragt flere af dem til med glæde at lytte til beretningen om ham, som fremfor alle havde været en smertens mand og alle lidendes ven, og som havde været prøvet i alle ting ligesom os.

Og Robert! — Hvem kan sildre hans sorg den dag, da hans lille kjære søster forlod ham for aldrig mere at vende tilbage.

Med taarer i øinene traadte nogle af mændene frem for at bære kisten ud paa gaden, hvor vognen ventede. Saaledes blev lille Gulli baaret bort af venlige hænder. Bag den simple ligvogn gik den grædende Robert og doktor Donald. Gulli skulde ikke begraves i byen; Robert havde saa indtrængende bedt om, at hun maatte blive begravet ude paa landet, og den venlige doktor Donald havde ikke hjerte til at negte gutten dette.

(Sluttes.)

Snilde søster Lina.

Herman, lad mig faa lov til at se lidt i din nye billedbog!" bad den lille Lina sin broder, "du bruger den alligevel ikke nu!"

"Nei, du faar ikke lov!" udbrod Herman i en heftig tone og lod sine byggeknotter ligge for at rive den nye bog fra søsteren og lægge den ind i skabet.

Denne gift bedrøvet hen til sin moder, som sad og syede, lagde sit hoved mod hendes fang og sagde: "Mama, Herman vil ikke laane mig sin billedbog."

"Ja jeg har hørt det, barnet mit, og det gør mig ondt, at din broder er saa usiftkelig; men jeg kan ikke gjøre ved det. Bogen tilhører Herman, og jeg vil ikke tvinge ham. Men her har du et pent stykke tøj; naal og traad finder du i skrinet. Gjør nu et pent forklæde til dukken din."

Lina sprang fornøjet bort og hentede syagerne. Imidlertid bad moderen Herman om at komme hen til sig.

"Hvorfor vilde du ikke laane Lina bogen?" spurgte hun.

Han saa ned og svarede: "Lina har bøger selv."

"Tante Sofie har ogsaa mange bøger, alligevel var hun igaar indom for at laane en, og jeg lod hende gjerne faa den. Din søster vilde sikkert ikke have ødelagt din bog paa nogen maade. Og husk paa, hvor snild hun altid er mod dig — Tænk over det! Nu skal vi se, næste gang du beder Lina om noget, om hun siger nei."

Dermed var sagen afgjort, og Herman gik atter hen for at lege med sine byggeknotter. En stund senere kom Lina springende ind frydefuld med en stor sukkerkringle i haanden.

"Se, mama, denne har jeg faaet af gamle Mima."

"Na, Lina, lad mig faa lidt med dig," sagde broderen. Uden at betænke sig brød Lina den deilige kringle tværs over og gav Herman halvdelen. Han greb den begjærlig, men kom idetsamme til at se paa sin mama, som havde stanset sit arbejde og sendte sin søn et blik, som gutten straks forstod; han kom til at erindre, hvad moderen fort i forveien havde sagt, og blev saa skamfuld, at han rødmede. Han lagde hurtigt kringle-

stykket fra sig, sprang hen til Lina, kysede hende og sagde: "Dat Lina," — thi han havde ikke engang taktet sin søster.

De to søskende nød nu den uventede gave og de satte sig derpaa atter, Herman til at lege med knotterne og Lina til at sy. Det varede dog ikke længe, før hele Hermans bygning faldt overende, og han blev som følge deraf fjed af det hele og vilde finde paa noget andet at lege med.

"Gjerne det," sagde moderen, "men du maa først rydde bort dine byggeknotter."

"Uf, hvor kjedeligt," sagde Herman.

"Hvis du beder Lina, faa hjælper hun dig ganske!"

Gutten saa paa moderen og betænkte sig endnu lidt, men gik tilsidst hen til skabet og hentede frem sin billedbog. "Der Lina," sagde han, "du kan se i bogen, saalænge du vil, hvis du vil hjælpe mig at rydde op byggeknotterne."

Lina lo, og moderen maatte ogsaa le.

Herman sagde intet; men hans søster skyndte sig at hjælpe ham at rydde op. "Saa kan vi se sammen paa dine pene billeder, og fiden beder vi mama fortælle historier for os," sagde hun. Og Herman forstod, at det var bedst at være snild mod sin kjære søster.

Dowe's skudfrie panser.

[Se billedet.]

I den senere tid er der gjort forskjellige forsøg paa at opfinde lette pansere, som kan være til nytte selv ligeoverfor nutidens udmærkede skydevaaben. Et af de heldigste forsøg i saa henseende er gjort af Henrik Dowe; hans panser har vakt stor beundring, og ved de øvelser, som vi ser paa billedet, kan han være sikker paa, at det er godt nok. Imidlertid har heller ikke Doves panser vist sig at være sikker ligeoverfor nutidens bedste geværer, saaledes vil det heller ikke nytte ligeoverfor de udmærkede nye, som man til sommeren skal begynde at indføre i den norske armé.

Den opgave at finde skudfrie pansere kan saaledes endnu ikke siges at være løst.